

7. До каква степен съдилищата в държавите членки могат да се позовават на тълкуването на Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета, което Съдът е направил в Решение по дело Brosmann (C-249/10 P) и в Решение по дело Zhejiang Aokang (C-247/10 P), за да приемат, че сборове не са били дължими по смисъла на член 236 от Митническият кодекс на Общността [Регламент (ЕИО) № 2913/92⁽³⁾ на Съвета] от дружества, които, подобно на жалбоподателяте по дело Brosmann и по дело Zhejiang Aokang, не са били включени в представителна извадка, но са подали искания за третиране като предприятие, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране, които не са били разгледани?

- (¹) Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам (ОВ L 275, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 3).
- (²) Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223).
- (³) Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58).

Преюдициално запитване, отправено от Administratīvā apgabaltiesa (Латвия) на 13 декември 2013 г. — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija/Kaspars Nīmanis

(Дело C-664/13)

(2014/C 71/15)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Administratīvā apgabaltiesa

Страни в главното производство

Жалбоподатели: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Ответник: Kaspars Nīmanis

Преюдициални въпроси

Трябва ли член 12 от Директива 2006/126/ЕО⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства във връзка с първото изречение от съображение 2 да се тълкува в смисъл, че не допуска национална уредба на държава членка, която предвижда, че единственият начин да се докаже, че обичайното пребиваване на дадено лице е в тази държава (Латвия), е въпросното лице да декларира местожителството си? Под „декларирано местожителство“ следва да се разбира задължението на лицето в съот-

ветствие с националната правна уредба да се впише в държавен регистър, за да информира, че може да бъде намерено на декларираното местожителство за целите на правоотношенията му с държавата и с местната администрация.

- (¹) ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216.

Преюдициално запитване, отправено от Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lithuania) на 17 декември 2013 г. — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ и Nemaniūnas

(Дело C-671/13)

(2014/C 71/16)

Език на производството: литовски

Запитваща юрисдикция

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Страни в главното производство

Жалбоподатели: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ и Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Други страни по делото: Vitoldas Gulavičius и банка „Sporas“, акционерно дружество в производство по несъстоятелност

Преюдициални въпроси

1. Разпоредбите на член 7, параграф 2 и на приложение I, точка 12 от Директива 94/19⁽¹⁾, разглеждани във връзка една с друга, следва ли да се разбират и тълкуват в смисъл, че изключването от държава членка на възможността за ползване на гаранция от вложителите в кредитна институция, притежаващи емитирани от същата институция дългови ценни книжа (депозитни сертификати), е приложимо единствено в случаите когато депозитните сертификати разкриват (притежават) всички характеристики на финансов инструмент по смисъла на Директива 2004/39⁽²⁾ (предвид също и на други актове на Съюза, като например Регламент № 25/2009 на Европейската централна банка), търгуем на вторичния пазар?
2. Ако съответната държава членка избере да транспонира Директиви 94/19 и 97/9⁽³⁾ в националното си право така, че схемите за защита на вложителите и на инвеститорите да са уредени в един и същ законодателен акт (един и същ закон), разпоредбите на член 7, параграф 2 и на приложение I, точка 12 от Директива 94/19, разглеждани във връзка една с друга, както и разпоредбите на член 2, параграф 2 от Директива 97/9 следва ли с оглед на член 2, параграф 3 от Директива 97/9 да се разбират и тълкуват в смисъл, че титулярите на депозитни сертификати и на облигации не могат да не бъдат обхванати от нито една от схемите за защита (гарантиране) за целите на посочените директиви?

3. С оглед на факта, че съгласно националната правна уредба нито една от възможните схеми за защита, предвидени в Директиви 94/19 и 97/9, не е приложима спрямо титулярите на депозитни сертификати и на облигации, емитирани от кредитна институция:

- а) разпоредбите на член 3, параграф 1, член 7, параграф 1 (изменен с Директива 2009/14) и член 10, параграф 1 от Директива 94/19, разглеждани във връзка една с друга, както и разпоредбите на член 1, параграф 1 от същата директива, в който се дава определение на понятието „депозит“, в достатъчна степен ли са ясни, точни, безусловни и пораждат субективни права, за да могат частноправните субекти да се позовават на тях пред националните съдилища в подкрепа на претенциите си за обезщетение от създадения от държавата и отговарящ за изплащането на такива обезщетения гаранционен орган?
- б) член 2, параграф 2 и член 4, параграф 1 от Директива 97/9 в достатъчна степен ли са ясни, точни, безусловни и пораждат субективни права, за да могат частноправните субекти да се позовават на тях пред националните съдилища в подкрепа на претенциите си за обезщетение срещу създадения от държавата и отговарящ за изплащането на такива обезщетения гаранционен орган?
- в) при утвърдителен отговор на посочените по-горе (в букви а) и б) въпроси коя от двете възможни схеми за защита следва да избере да приложи националният съд, когато се произнася по спор между частноправен субект и кредитна институция, в който е встъпил създаденият от държавата гаранционен орган, отговарящ за управлението на схемите за защита на вложителите и на инвеститорите?

4. Разпоредбите на член 2, параграф 2 и член 4, параграф 2 от Директива 97/9 (във връзка с приложение I към посочената директива) следва ли да се разбират и тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която схемата за обезщетение на инвеститорите не е приложима спрямо онези от тях, които притежават дългови ценни книжа, емитирани от кредитна институция, поради типа на финансовите инструменти (дългови ценни книжа) и предвид факта, че застрахованото лице (кредитната институция) не е прехвърлила, нито използвала паричните средства или ценните книжа на инвеститорите без тяхно съгласие? Фактът, че емитентът — кредитната институция, емитирала дълговите ценни книжа, е същевременно и попечител на тези финансови инструменти (посредник) и че инвестирания парични средства не са отделени от останалите средства, с които разполага кредитната институция, от значение ли е за тълкуването на горепосочените по-горе разпоредби от Директива 97/9 с оглед защитата на инвеститорите?

(¹) Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити (ОВ L 135, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 163)

(²) Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно пазарите на финансови инструменти, за изменение на Директиви 85/611/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета и Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 93/22/ЕИО на Съвета (ОВ L 145, р. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 247)

(³) Директива 97/9/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 март 1997 година относно схемите за обезщетение на инвеститорите (ОВ L 84, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 222)

Жалба, подадена на 17 декември 2013 г. от Европейската комисия срещу Решение на Общия съд (втори състав) от 8 октомври 2013 г. по дело T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland and Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)/Европейска комисия

(Дело С-673/13 Р)

(2014/С 71/17)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: В. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek)

Други страни в производството: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Искания на жалбоподателя

— Да отмени решението на Общия съд;

— Съгласно член 61 Статута на Съда или сам да постанови окончателно решение по първото и третото основания или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение по тези основания; и

— Да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата се изтъкват три основания, а именно, че Общият съд е тълкувал неправилно понятието за информация „свързана с емисии в околната среда“ в изречение първо на член 6, параграф 1 от Регламент (ЕО) №1367/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на разпоредбите на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (¹) („Орхуския регламент“) и отхвърлил становището на Комисията, че това понятие трябва да се тълкува последователно и съгласувано в светлината на другите разглеждани разпоредби. Това основание се подразделя на три части:

- и) Общият съд е допуснал грешка, като не е взел предвид необходимостта да се осигури „вътрешна“ съгласуваност на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (²), във връзка с член 6, параграф 1 от Орхуския регламент, в светлината на член 4, параграф 4 Конвенцията за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, подписана в Орхус на 25 юни 1998 г. („Орхуската конвенция“);